

Det er ikke lønnen, man kan lokke med på universiteterne, så hvor man hidtil har kunnet rekruttere kloge hoveder ved at have forskningsfrihed og indflydelse på eget arbejde, har man ikke længere de parametre. Det betyder, at universiteterne står i en vanskelig rekrutteringssituation og kommer til at stå i en endnu mere vanskelig rekrutteringssituation fremover. Så indflydelse og engagement er under pres, og forskningsfriheden er under pres.

Universitetsreformen, kan man sige, er et eksempel på, at man sagtens kan få enevælde til at fungere, men det stiller ret store krav til de enevældige ledere på universiteterne. De steder, hvor man har ledere, som er deres opgave voksne og lægger stor vægt på inddragelse, kan tingene fungere. Men der skal kun en enkelt til for at få tingene til at løbe af sporet, og så kan det gå rigtig galt med universitetsreformens rammer.

Efter SF's opfattelse er der brug for en ny universitetsreform, som retter op på problemerne i den, der gælder for øjeblikket, og den bør gå i den stik modsatte retning.

Det er for det første vigtigt at sikre medarbejderes og studerendes indflydelse bedre, end man gør i dag.

For det andet er der behov for at lave en reform, som sikrer forskningsfriheden bedre, end man gør i dag, specielt når privat finansiering af forskningen sætter frihed og objektivitet under pres.

For det tredje er der behov for en universitetslov, som giver mere fleksible rammer for de forskellige universiteter. For uanset at der er gennemført en række fusioner, eller vi står over for at skulle gennemføre en række fusioner, er der stadig utrolig stor forskel på de danske universiteter.

De udviklingstendenser, som universitetsreformen slog an, og som har skabt de her problemer, er blevet yderligere forværret af, at man har sat universitetsfusionerne på dagsordenen. Det er ikke, fordi SF er imod universitetsfusioner, bestemt ikke, og jeg skal bestemt ikke afvise, at der kan komme noget godt ud af nogle af dem, som er blevet sat i spil, men formålet med fusionerne må da i hvert tilfælde være, at man opnår faglige synergieffekter, sådan at man ikke skader forskningens uafhængighed.

Kl. 13.05

Det er svært at se, at den målestok har spillet nogen nævneværdig rolle i de fusioner, som regeringen har lagt op til. Begrundelsen for dem er fuldstændig udeblevet. Der har ikke været no-

gen undersøgelser, som kunne dokumentere, at man fik bedre forskning ud af at have store universiteter. Det eneste, man har kunnet dokumentere, er, at universiteter med tilstrækkelig finansiering var bedre end universiteter med en middelmådig finansiering som de danske.

Det er selvfølgelig en ubekvem viden at have for regeringen, så derfor kan jeg godt forstå, at man har prøvet at aflede opmærksomheden, men det ændrer ikke ved, at man ikke har nogen som helst form for faglig eller videnskabelig begrundelse for, at man kan få bedre forskning ved at lave store fusioner.

Hvad værre er: Økonomien i fusionerne er fuldstændig uafklaret. Der er ikke nogen af forligspartierne, som har kunnet give bare et tilsagn om, at man ville undersøge, hvad de her fusioner kommer til at koste, og på bundlinjen betyder det jo, at vi skal betale organisationsændringer med penge, som vi ellers kunne have fået forskning og uddannelse for, forskning og uddannelse, som der er hårdt brug for. Det er selvfølgelig helt uholdbart.

Det eneste område, hvor der faktisk har været en fornuftig eller grundig gennemgang af fordele og ulemper ved en fusion, er fødevarerområdet, og for at gøre billedet fuldstændigt er det faktisk lykkedes med fusionerne at gøre situationen endnu værre for fødevarerområdet. Man har fået spredt det for alle vinde, så det sted, hvor der kunne have været gevinster, har man fået ulemper i stedet for.

Jeg har selvfølgelig en forståelse for, at universiteterne og sektorforskningsmiljøerne skal have en afklaring oven på den her kabale, men man bliver simpelt hen nødt til at give det her en runde mere og tænke det igennem. Jeg tror, man kan risikere at skade forskningen, både strukturelt, organisatorisk og økonomisk, hvis man insisterer på at gennemføre fusionerne, som de ligger for øjeblikket. Hellere sige, at det må tage lidt længere tid, hvis man så til gengæld får en løsning, som kan være med til at ruste dansk universitetsforskning og dansk universitetsuddannelse bedre til fremtiden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ingen spørgsmål og dermed tak til ordføreren. Så er det videnskabsministeren.

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Først og fremmest vil jeg gerne sige tak for debatten og for de mange gode diskussioner, der har været. Jeg vil også gerne sige, at jeg er utro-